Ч. 208. Пятниця 27 (14) вересня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни!

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Експозе міністра заграничних справ ґр. Берхтольда в комісиях делеґаций.

Ві второк виголосив міністер заграничних справ ґр. Берхтольд в комісиях делеґаций, насамперед угорскій а відтак австрийскій, свою бесіду про заграничну політику Австриї і політичне положенє взагалі.

Весняна сесия делеґациї—говорив міністер заграничних справ—дала мені нагоду представити наше відношенє до поодиноких держав і усталити провідні лінії, які мають рішати про нашу заграничну політику. З уваги на те, що і нині ще стоїмо при принципах, які тодї сформульовано, та що не зайшла жадна зміна в нашім відношеню до союзних і заприязнених держав, гадаю, що не потребую нині вдавати ся в розбиранє принципіяльних основ нашої заграничної політики. Та нехай мені буде вільно коротко вияснити важнійші політичні події, які з того часу збули ся на міжнароднїй арені та наше становище до них.

Хоч оружний італїяньско-турецкий конфлікт ще не полагоджений, то однак від недавного часу ведуть ся переговори приватного характеру між посередниками обох воюючих сторін і здасть ся, що они значно посунули наперед справу мира. Ми з самого зачатку виявляли правдиве заціклавленє кождою акциєю, що стремить до мира і тепер витаємо сей зворот з великою радостию. Вже само закінченє війни між державами, з котрих одна остає з нами в союзї, а друга є заприязнена, мусїло би викликати у нас вдоволенє, але окремо слїд ще вказати і на сю обставину, що по скінченю внїшного конфлікту без сумнїву лекше дасть ся полагодити внутрішну кризу в Туреччинї.

Події, яких видівнею став ся від якогось часу Балкан, звернули на себе нашу увагу в висшій степени з огляду на те, що ми безпосередні сусіди Туреччиня. Не спосіб нам було не бачити небезпек для внутрішного і вні шного мира европейскої Туреччини, які могли повстати з конфлікту отоманьского правительства з Альбанцями, котрі почувають ся покривдженими в своїх традицийних вольностях. Коли потім настала в Царгородї зміна правительства, яка проявила спершу уступчивість для Альбанців, настали рівночасно некористні відносини для помиреня — особливо в наслідок граничного турецко-чорногорского конфлікту, розяреня Болгар ізза різнї в Кочанї, яку викликав динамітовий замах та внаслідок перепалок Греків з Альбанцями в Епірі. Тоді звернули ся ми до держав з пропозициєю виміни гадок про положенє на Балканї. Ціль, яку мали ми на оці, містила ся головно в тім, щоби держави заняли однакове становище задля удержаня мира і status quo на Балканї та дали Порті більше часу і в відповідній порі приятельских порад, як має переводити свою політику та завести лад в своїх европейских посїлостях.

На велике наше вдоволенє всї кабінети прихилили ся до нашої думки з повним зрозумінєм і в той спосіб доведено до згоди між державами, яка дає цінну запоруку, що криза, о скільки лише дасть ся, не розвяже ся нагальним способом. Особливо росийский кабінет, так само як і ми, поважно заходить ся, щоби забезпечити удержанє мира.

Але не добре було би манити ся, що всяка небезпечність теперішного положеня на Балканї вже минула. Некористні відносини в провінциях европейскої Туреччини не остали без відгомону, і то досить грізного, в сусїдних і поставили керманчів тих країв в прикре положеня. Маймо надію, що політичний розум і свідомість тяжкої одвічальности спонукає тих керманичів усмирити неодвічальні елементи. Та все-таки бажаємо висловити надію, що Туреччина оцінить як слїд поважну ситуацию і зуміє усунути небезпечність конфлікту.

Інформациї, які ми про те одержали, позволять надіяти ся, що теперішне правительство пильно дбає про те, щоби дати запоруку для справедливих условин житя народностий.

Як вам відомо, ґр. Еренталь свого часу в дуже сердечних словах говорив про справу привернення отоманьскої конституциї. Вийшла

---

12)

ДАРУНОК ІНДА.

Оповіданє Ф. Оберґа.

(Дальше).

Перший день минув без найменшої особливости. Пишна сніговиця перемінила ся в брудний мрачний дощ а гості санаториї помагали собі взаїмно перебути якось ту падолистову меляхолію. Я лишив ся без товариства моїх найблизших знакомих. Сер Дональд Марр ще не виходив із своєї комнати, Нора сиділа при нїм а Ван Сталь розповів менї, коли то зараз по вечери працював ся, що тепер працює безнастанно над новою машиною до писаня. Все так єму щастить ся, як він того навіть не сподівав ся. На завтра сподїває ся він послїдний раз механїка з Берлина, котрий помагав єму при вступних роботах а тепер має бути помічний при складаню цілої машини.

Зі справдешною горячковостию дожидав тої хвилї, коли машина буде готова.

— Побачите — закінчив він, стискаючи менї руку. — Сьвіт від сегодня забуде, що гадав, що вже має машину до писаня!

Сказавши то, вибіг а я покивавши злегка головою, пішов до сальону, щоби там з одним Американцем заграти партию шахів.

Та й сеї ночи спав я спокійно і твердо. Але зрана взяв ся мене таки якийсь неспокій. Я зачав писати постанови, які мали би правне значінє на случай моєї наглої смерти. То було занятє, яке задержало мене майже цїлий день в комнатї. Менї аж лячно стало, яке множество було річий, о котрих треба було памятати і мене щось дуже перло, коли я вернув по вечери до своєї комнати вести ту роботу через цїлу ніч. Але я запанував над собою і постановив собі в догідний час переста ти робити і положити ся спочивати. Коли я, як то було моїм звичаєм, по загашеню сьвітла підняв заслони на вікнах і одно вікно отворив широко, наплив острий нічний воздух до середини і осьвіжив комнату запахом сосни мокрої від дощу. Я надихав ся того воздуха. Мене обняла якась така охота до житя, що трудно описати. Що смерть готова вже заскочити мене на кождім кроцї, видавало ся менї нараз лиш пустим сном.

Небо під вечер було випогодило ся. Зорі на небі сьвітили слабим сьвітлом серед ночи осьвітленої сьвітлом місяця. Менї здавало ся, як колиб не було торжественнїйшої хвилї на сьвітї.

Чи мала би то бути моя послїдна.

Мороз пішов менї по тїлї, але причиною того не був нічний воздух.

Заким я ще відступив ся від вікна, захотїло ся менї якось інстинктовно вихилити ще раз тїло о скілько можна як найдальше з вікна на воздух. При тім пов'їв я очима по тій части дому, яку міг звідси заглянути. В горі в нарожнику вікна були ясно осьвітлені. Отже то Ван Сталь сидїв там ще при роботї. Я не міг здержатись, щоби не усьміхнутись з жалем, який мене опанував, коли собі подумав, з якою ревностию працює той чоловік, голова прочім так розумна, над сею так чудацкою ідеєю. Бідний, щасливий дурнуватий!

Відтак відступив ся я назад до комнати. Оглянув ще раз, чи електричне сьвітло коло моєї постелї єсть в порядку, придивив ся добре пістолетови, що лежав на столичку коло мене по правій руцї і пробовав заснути. Небавком заснув таки добре з утоми.

Нараз пробудив ся я з таким чувством, як колиб хтось мене будив. Було ще темнїсенько і я не мав понятя, котра то година. Через якийсь час опанувало мене було таке чувство, як колиб я не був сам один в комнатї. Менї здавало ся, що в комнатї єсть якийсь чоловік, що чую, як хтось віддихає. Я сягнув чим скорше і вже мав в руцї — пістолет готовий до стріляня.

Відтак ясне сьвітло осьвітило цїлу комнату. В нїй було все в порядку, спокійно і тихо а то, що менї видавало ся якимсь віддихом, то чути було здалека як нічний вітер шелестів в вершках ялиць.

Менї аж якось встидно стало, що я такий нервовий і я поклав пістолет знов на столичок. Годинник показував лише що кілька минут по четвертій.

з того легенда, що мій попередник ідентифікував ся з політикою комітету єдности і поступу в конституцийнім житю Туреччини, що не згідне з дійстностю. Вже в моїм expose з 30. цвітня я позволив собі завважити, що дружне відношене до отоманьскої держави належить до традиції заграничної політики віденьского кабінету. Наш інтерес не звязаний з сею або тою партиєю, але ходить нам о удержане територияльної цілости держави та о її внутрішне сконсолідоване. Погодити управнені домаганя ріжнних народів, що замешкують ріжнонародну Румелію, з вимогами отоманьскої державности, отсе на наш погляд задача турецких політиків, а совістні змаганя до розвязаня того проблему можуть все числити на нашу моральну піддержку.

У веденю сеї політики утверджує нас переконане, що она згоджує ся з поглядами наших союзників.

Від часу, коли послідним разом мав я честь промовляти з сего місця, мав я нагоду — як знаете — конферувати з рішаючими політиками німецкої держави в Берлині і знов сконстатував я згідність остаточних цілий обох кабінетів. Так само виміна гадок з приводу гостини пана Бетмана Гольвеґа в Бухляв виявила повну ідентичність поглядів, специяльно також в справі консервативних засад, що служать провідною ниткою для обох союзників на близькім Всході.

Слідуючого місяця лучить ся мені нагода представити ся королеви Емануїлови і конферувати з марґрафом ді Сан Джуліяно. Така вступна гостина у достойних союзників нашого монарха відповідає звичаєви, якого придержували ся наші попередники, а якого я тим більше радо хочу придержувати ся, що відносини між кабінетами у Відни і в Римі зискують на ясности і взаїмнім довірю через особисте порозуміне керманичів заграничної політики обох держав. Також і Румунія постійно придержує ся політики, яка стремить консеквентно до удержаня мира.

Як можете з тих представлень пізнати, теперішне положене, помимо згідности кабінетів держав в стремлїню до удержаня мира, не може зовсім наповняти спокоєм. Безнастанні лискавки на Балкані сьвідчать про велике електричне напружене політичної атмосфери, а зовсім не розяснюють сумерків нерозвязаних політичних проблемів. Дипльоматия стоїть на сторожи, щоби запобігти небезпечности конфліктів а небезпечність пожежі придусити в зародку. Ми задля нашого ґеоґрафічного положеня є близько розпаленої землї, а входять тут в гру великі інтереси нашої монархії. Будемо в змозї спокійно глядїти в будучність, коли будемо уоружені на суші і на мори".

Промову міністра повитали делеґати оплесками.

Новинки.

Львів, 26 вересня 1912.

— Їх Ексц. пп. Міністри у Львові. Вчера вечером о год. 8·45 приїхали оба пп. Міністри, Є. Ексц. п. Міністер робіт публичних Трнка і Є. Ексц. п. Міністер для Галичини Длуґош разом з урядниками міністерияльними поспішним поїздом до Львова. На двірци повитали їх: Є. Екс. п. Намістник др. Бобржиньский, шеф бюра президияльного рад. Шультїс, віцепрезидент краєвої Ради шкільної Дембовский, начальники властий державних, президия міста з президентом Найманом, президент палати торговельної і промислової др. Горовіц, секретар палати пос. др. Стеслович, пос. др. Олесницкий, директор поліції радн. др. Райнлендер і ин.

З двірця поїхали гості повозом до міста. Є. Ексц. Трнка замешкав в намістниківскій палаті, а Є. Ексц. Длуґош в своїм мешканю. Около пів до 10-ої відбуло ся в ратуши принятє, де до заставленого стола крім обох міністрів засїли ще архіеп. Більчевский, Є. Ексц. п. Намістник др. Бобржиньский, Є. Ексц. п. Маршалок краєв. ґр. Голуховский, кн. Любомірский, президент міста п. Найман і его жена; дальше віцепрезидент Намістництва Ґродзїцкий, віцепрезидент краєв. Ради шк. др. Дембовский, президент суду апел. Червіньский, президент дирекциї почт і телеґр. Вопатерні, радн. Двора Адам Креховецкий, радн. Намістн. Шультїс, віцепрезидент дирекциї скарбу Шляхтовский, дир. поліциї Райнлендер і богато инших достойників. Підчас принятя грала музика 30 п. піхоти.

Нинї оглядали пп. Міністри з рана львівский університет, именно ректорат, квестуру, салї правничого деканату, авлю, при чім професори показали їм понищені в 1907 р. портрети, дальше інститути зоольоґічний і археольоґічний та семінарию. Пп. Міністри оглядали також будинок академії ветеринариї і ствердили сумний его стан, по чім вернули до Намістництва, де від 10 год. уділяли авдиенций. Опісля складали візити і віддали свої карти у Маршалка ґр. Голуховского, у президента міста Наймана, у бувшого міністра Давида Абрагамовича, у команданта корпуса і т. д. По візитах були на сніданю у Є. Ексц. п. Намістника.

— Именованя. П. Міністер публичних робіт іменував старших інжинірів: К. Равского, З. Соболевского і С. Ґвдзеліньского радниками будівництва, а інжінерів: Б Хмелевского, З. Вархаловского, В. Гайцмана, П. Криворучку, А. Новаковского і С. Мінніха старшими інжинірами в державній службі будівництва в Галичині.

— Іспит зрілости в осінним реченци відбував ся в ц. к. академічній ґімназиї у Львові під проводом радн. Із. Громництого в днях 18—24 вересня с. р. До іспиту зголосило ся 33 абітуриєнтів (13 публичних учеників та 20 екстерністів) і 2 абітуриєнтки. Сьвідоцтво зрілости одержали: Дикий Вас., Матвійко Мик., Мельник Вас., Склепкович Іполит, Типа Кор., Хомицкий Мих., Бабин Ев., Малищук Василь, Осовий Іван, Тринчук Юрій, Шинкарук Іван, Грицика Василь, Дикий Зиновій, Коваль Володимир, Царевич Іван, Каратницкий Іван, Небиловець Володимир, Проць Іван, Руденьский Володимир. Репробовано 9 абітуриєнтів і 1 абітуриєнтку — разом 10 (2 на необмежений час, 7 на пів року), відступило згл. не явило ся до іспиту 4 абітуриєнти і 1 абітуриєнтка.

Голова моя була така горяча, що я аж не міг вже видержати. Я встав і обмив лице студеною водою Тодї менї якось яснійше стало в голові. Я сьміяв ся тепер з того, що перед хвилею побоював ся, що готов ще занедужати. Я був такий здоровий як оріх, а коли менї щось хибувало, то хиба длятого, що я день перед тим лиш сидїв і не уживав ніякого руху. Я постановив собі вибрати ся слідуючого передполудня на довший прохід.

Я вже так був розрухав ся, що приступив до вікна. Небо було густо вкрите хмарами і темне; весь блеск величавого вечера десь щез серед сеї темряви. Дім видавав ся мало що чорнїйший від того неба.

А то що? Там в горі в нарожнику все ще горіло сьвітло, все ще жаріли мов неутомимі очи вікна робітні Ван Сталя.

Я мимо волі покивав головою. Отже того прийшов той чоловік до санаториї, щоби тут цїлими ночами працювати! Менї прийшло на гадку, як нужденно, як просто винидїлий виглядав той чоловік вчера вечером при вечери.

Дурачиско з него! — Я постановив промовити єму до совісти, скоро лиш его побачу.

На другий день вибрав ся я зараз по сніданю на довший прохід, як то був собі постановив. Із заходу віяв сьвіжий вітер; небо було вкрите густими хмарами і здавало ся, що буде знов сніг падати. Було то пишне передполудне і я набігав ся доволї. Дороги були вкриті розтопленим снїгом і замулені розмяклою землею, але то менї не перешкаджало, бо я мав штани в холявах а підошви моїх чобіт були на цаль грубі.

Мене взяла була така охота до вандрівки, що я аж зайшов в сторону, яка видавала ся менї зовсім чужою. В сій стороні лїсів окружаючих санаторию я мабуть ще не бував. Я орієнтував ся після моєї карти і побачив, що вже не дуже далеко маю до санаториї, скоро буду держати ся якоїсь певної дороги. За чверть години скорого ходу дійшов я до тої дороги а за дальшої чверть години опинив ся я коло якоїсь кладки. Була то дуже проста кладка, з двох дошок, положених якнебудь через якусь річку. В звичайно вогких часах була тота річка небільше як хиба рів, але тепер від того, що сніг топив ся, она прибула була досить значно.

Нараз прийшло менї на гадку, що тота намулом вкрита кладка дуже нужденно виглядає. Я взяв великий камінь і кинув ним та поцїлив в саму середину тих двох дошок. Луснуло, бовтнуло, бриснуло — — і з кладки не було більше нічого, як лиш дві дошки, котрі вода досить борзо понесла долї рікою.

Я станув і призадумав ся. Як би я був на тій кладцї заломив ся — хибаж не була би то поважна пригода? То могла би була бути лиш якась сьмішна неудача, але чи одна з тих дошок не могла би була так мене вдарити по голові, що була би мене убила? Тут була опустїла самотна сторона і не помогло би було нічого, як би я кликав на поміч. Тут було як раз тихе місце, де можна було згинути без всякого ратунку.

Роздумуючи так над тим, чи я тут зійшов ся з тим ворогом, котрий тепер мене вчепив ся і лазив слїд в слїд за мною, чи не зійшов ся, пустив ся я задуманий назад. Розумію ся, що тим я не скоротив собі дороги і я вернув до санаториї зі значним опізненем. Вже було давно по обідї і я мусів сам їсти.

Коли я зі своєю кавою зайшов до бібліотеки, увійшов нараз Ван Сталь.

— Отже ви тут, ви якийсь втікачу! — сказав він з тиха і сердечним, трохи ніби загніваним тоном. — Я ціле передполудне шукав за вами. Моя машина готова.

Я хотів щось сказати про нічну роботу, але зараз на ту першу втїху Ван Сталя виїхати з такою дрібничкою і накидатись комусь на учителя, видавало ся менї невідповідним.

— Ходіть, — будьте ласкаві, ходіть зараз! — говорив Ван Сталь і взяв мене за руку та таки стягнув з крісла.

— Алеж — пробовав я противити ся, бо по моїм довгім маршу був таки направду утомлений.

Ван Сталь не дав менї договорити. — Мусите іти зі мною! Тепер зараз! Не сьмієте менї тепер відмовити, коли я цїлий ранок на вас ждав!

Я лиш зітхнув з тиха і встав та пішов за Ван Сталем, котрий ішов попереду дуже борзо. Вийшовши майже бігцем по сходах на гору, Ван Сталь отворив замкнені на ключ двері. Відтак відчинив двері і ми увійшли. Поза мною уткнув Ван Сталь ключ знов в замок, замкнув, витягнув ключ і сховав до своєї кишені. Я пригадав собі, що він тодї, коли я був перший раз тут на горі, також замкнув був двері на ключ, лиш тодї менї не впало в очи, що він сховав ключ до кишенї. З тої дитинячої важности в натурі Голяндця менї в души зробило ся сьмішно.

Случайно, коли я увійшов, впав менї в очи годинник, що стояв на столї до рисованя. Вказівки на нім показували пяту годину. І—зовсім нагло прийшло менї на гадку: той сам час відчитав я на годиннику в Вергаймівскім маґазині товаровім, коли я скручував на коритар артистичного промислу.

Отже то була — тота година! Три доби тому назад стояв двійник поза мною, забренїло побите черепє!

(Дальше буде).

— **Міліонове банкротство.** Знаний у Львові ескомтер і властитель більшої посілости та камениці у Львові, Хаїм Ґроссінґер, котрий займав ся також гуртовою продажию вугля, збанкротував. До того банкротства довели его, як кажуть, якісь спекуляциї, які не удали ся а відтак і якийсь его кліент, котрий зарвав его на більшу суму. Говорять, що банкротство Ґроссінґера потягне за собою ще дальші банкротства. В банкротстві тім суть заінтересовані деякі львівскі банки на великі суми а якийсь Герман О. на 100.000 корон.

— **Крадіж в царскім поїзді.** В ночи на 24 с. м. їхав з Варшави до Спали двірский поїзд, яким везено палатне уладжене на час побуту царя в Спалі. На стациї Єлень коло Спали вломали ся до одного з возів через виверчену в кріплі діру злодиї і вкрали 50 клґр. столового срібла. Срібло походило з царскої палати в Петербурзі. Ся крадіж викликала тяжкі наслідки. Всіх подорожних, що висідали на варшавских двірцях, зревідовано, а кількадесять осіб арештовано. В Єлені арештовано всіх стацийних урядників і службу разом з начальником стациї. Стало ся се на приказ варшавского ґенерал-ґубернатора Скаллона, котрий прибув зараз надзвичайним поїздом до Єленя і привіз кількадесять аґентів охрани і кільканайцять офіцирів жандармериї.

— **Маґазин крадених річий** викрито в мешканю арештованого тамтого тиждня небезпечного злодія Івана Ваха. Вах, знаний поліциї злодій, був вже нераз караний. Він єсть з фаху шлюсарем і має ледви 20 літ. Говорить по німецки, по польски і по чески. Вартість краденых річий, котрі тепер знаходять ся в бюрі комісаря п. Кандяка, котрий веде слідство поліцийне, виносить кілька тисячів корон. Вах добував ся переважно до мешкань, котрих льокатори перебували літом на селі; забирав тоді що дало ся: біле, одїне, дорогоцінности, ровери, скрипки, а офіцирам навіть ордери. Ваха удало ся прихопити на крадежи в домі при ул. Длуґоша ч. 31 а тоді знайдено при нім і набитий бравнінґ.

— **Убийство.** Зарібники Павло Поторейко, Федько Губицкий, Олекса Галинець і Павло Карп в Куликові побили оногди на смерть зарібника Федька Воробця. Причиною того убийства стала ся месть Поторейка, котрий намовив своїх товаришів до того злочину. Поторейко мав злість до Воробця за то, що той его одного разу вдарив на улици в лице. Від тої пори відгрожував ся він Воробцеви і говорив: Злагодь собі збанок на кров а міх на кости! Воробець був вечером в коршмі, куди прийшли також Поторейко і его товариші. Тут они собі підпили а відтак підсіли на Воробця на дорозі і напали на него, коли він вертав та так били его буками, що убили на місци. Секция тіла виказала ушкодженя на цілім тілі і проваленe голови в кількох місцях, що спричинило смерть. Виновників убийства арештовано.

Господарство, промисл і торговля.

— **Сегорічні урожаї.** В Австриї і на Угорщині зачасті дощі обнизили якість і видатність урожаїв. Особливо на Угорщині урожай пшениці, ячменю і вівса випав значно слабше, ніж в минувшім році, лише жито дало дещо ліпший збір. Зате кукурудза і бараболї дадуть, здає ся, не лише ліпший збір як не урожайний 1911 р., але навіть більший ніж середний урожай вісьмох попередних літ.

В Німеччині надії хліборобів дуже малі. Особливо в східній части німецкої держави, а також в надреньских краях і провінциях, значна часть збіжа майже зовсім пропала, а бараболї гниють від надмірних дощів. Зібране зерно, особливо жито, не вдоволяє також що до якости. Так само і з пшеницею; при ужитю до поживи треба буде домішувати до неї заграничне зерно. Ціни жита, пшениці і вівса, а по части і ячменю на головних німецких торгах зростають, а так само зростає і попит на зерно.

В Франциї в першій половині серпня дощі пошкодили дуже ярині, а головно просам і ячменям. В деяких околицях овес на полях почорнів і зріс. Збір пшениці можна уважати загально вдоволяючим, крім деяких північних і східних департаментів.

В Росиї сегорічний урожай був о много ліпший від минулорічного. Лише урожай кукурудзи був менший. Сегорічний урожай в Росиї має бути більший як пересічний урожай з пятьох останних літ.

В Зединених Державах північної Америки є урожай пшениці ліпший, ніж в 1911 році, а гарно заповідає ся також збір вівса і кукурудзи. В Канаді урожай пшениці вдоволяючий.

Комунікат Краєвого Союза для збуту худоби.

— **Ціна худоби і безрог у Львові.** (Комунікат Краєв. Союза для збуту худоби з торгу у Львові дня 21 вересня 1912).

На торг пригнано:

Волів . . .	26	штук
Бугаїв . . .	9	„
Коров . . .	140	„
Ялівника . . .	192	„
Телят . . .	208	„
Овець (кіз) . .	—	„
Безрог гал. 74 угор. 60	114	„
Разом	589	штук

Плачено за метричний сотнар живої ваги т. є. за 100 клґр.

За опасові воли	від	—	кор.	до	—	кор.
„ худі воли	„	96	„	„	102	„
„ бугаї	„	94	„	„	100	„
„ корови на заріз		76	„	„	90	„
„ ялівник	„	80	„	„	100	„
„ телята	„	100	„	„	125	„
„ безроги	„	110	„	„	124	„

Курс львівский.

Дня 25 вересня 1912	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . .	671·—	678·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	407·—	411·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	532·—	538·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	452·—	464·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .	—·—	—.—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц. . .	96 30	97·—
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв. .	97·—	97·70
4% листи застав. Банку краєв. .	88·80	89·50
Земельний Банк гіпотечний Львів	97·30	98·—
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .	95·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ.	92·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	86·10	86·80
III. Обліґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	96·30	97·—
Обліґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$% . .	94·30	95·—
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 К.	85·—	85·70
Позичка краєва 4% з 1893 р. .	86 30	87 —
„ „ 4% з 1908 р. .	85·20	85·90
„ м. Львова 4% по 200 К .	87·50	88·20
IV. Льоси.		
Австрийскі черв. хреста . . .	53 35	59 35
Угорскі черв. хреста . . .	32·75	38·75
Італїянь. черв. хр. 25 фр. . . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К.	82·—	88·—
Базиліка 10 К	31·—	35·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·39	11·44
Рубель паперовий	2·54	2·55
100 марок німецких	117·87	117·07

Телеґрами.

Відень 26 вересня. В комісиї справ заграничних австрийскої делеґациї по міністрі Бехтольді промовляв звітник марк'ґр. Бакагем і обговорював специяльно відносини Німеччини до Анґлії, вислід марокканьских переговорів, триполітаньску війну, подиї на Балкані, акцию мін. Берхтольда. По нім промовляв кн. Шварценберґ.

Токіо 26 вересня. Внаслідок тайфуну Токіо від двох днів єсть майже зовсім відтяте від прочого сьвіта. Всюди величезні спустошеня. Брак ще подрібних вістий. Найстрашнійше лютив ся тайфун на полудневім побережу. В Наґоя катастрофа забрала богато жертв в людех. Прядільня і монастир завалив ся.

Ню-Йорк 26 вересня. З Панами доносять, що в Леон убито 29 американьских моряків, котрі убили 40 повстанців.

Ціцікар 26 вересня. Командант висланого звідси до Монґолії віддїлу доносить о стычці близько Янтунсіен, в котрій погибло 300 Монґолів.

Константинополь 26 вересня. Після автентичних інформаций відбудуть ся маневри в повітах Адріянополь, Солунь, Монастир і Косово. Маневрам тим приписують велике значінє.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недоцада) у Львові. Телефона ч. 527.